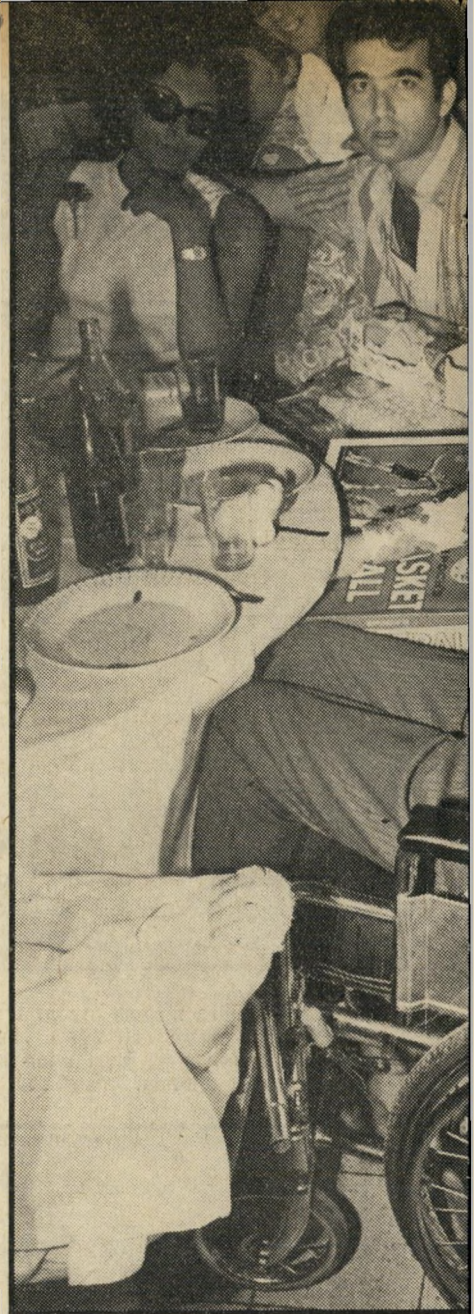

„אבי הפצועים“, שמחה הולצברג. הולצברג, ניצול גטו ורשה, שהתפרסם בתדמית האיש האחרון בישראל שאינו מר כן לסלוח לגרמנים ולשכוח את השואה, הקדיש את עצמו בשנתיים האחרונות, לפצועי צה"ל. בדבקות, באהבה ובעקשנות, מנהל הולצברג מבצע יחיד של החזרת שמחת החיים לאותם פצועי צה"ל שנידונו לחיות כנכים.

הוא מגייס את עשרי המדינה לתרומות למען הנכים. הוא צר אמנים ברחוב, מגייס אותם להופעות בהתנדבות בפני הפצועים, הוא אוסף גדודים של חתיכות ברחוב דינונה, מסייע אותם לביקור פצועים, מחלק באמצעותן סוכריות וסיגריות תוצרת-חוץ. הוא מוציא את הנכים והפצועים להצגות, לארוחות, לבלויים. שום מוסד לא תרם להעלאת המוראל של הנידונים לחיים בישראל, כשם שעשתה דמות מופלאה זו במסירותה.

גם הפעם עמד שמחה במרכז חגיגת הנכים, הכל נעשה בהתנדבות. את המסיבה אירגנה יחידת השוטרת של משטרת מחוז תל-אביב, „לפני כשנה וחצי אימצנו את פצועי צה"ל בעזרתו האדיבה של ר' שמחה“, אמרה רב־פקד נעמי שומי, מפקדת

סרן עיריית

חברת קיבוץ אייל שבגבול המשולש, נפצעה לפני כתשעה חודשים כשירדה לבקר את חברה בנח"ל במוצאי התעלה. הרכב בו נסעה עלה על מוקש, היא נפצעה וקטעו את רגלה. כיום היא דוגמה לפצועים שהתגברו על נכותם.

חיבוק האלום

ראש אגף מודיעין במטה הכללי, האלוף אהרון ריב, מחבק את שמחה הולצברג, ניצול גטו ורשה, שהקדיש את חייו לשמח את נכי צה"ל.

דוד מתתיהו, איש יחידת צנחנים שנפצע בתעלה, וידו האחת משור־תקה, כשלידו חברתו. אחותו אביבה גם היא צנחנית ושוטרת.

האלום, יצחק צירנס ושלמה פוקס, מבלי שאיש ביקש מהם לעשות זאת, ידענו (המשך בעמוד 22)

יחידת השוטרת בתל-אביב, „בכל הזדמנות שיש לנו אנו מארגנות עבורם מסיבות“, שוטרתיה במדים אירחו את הפצועים, הצמיחו לכל חייל שהגיע למסיבה פרט בדש חולצתו. את אולם המסיבות והכיבוד תרמו בעלי

ל-אביב, אשר אירחה את נכי צה"ל במסיבה העליזה, מהם מתנות. בתמונה נראה אסף אגמון מגשר אכזבי, ק כדורסל מיניאטורי, אותו קיבל חברה במתנה.

שונים שפרצו לקלקיליה שממול לקיבוצה, כשהיא רכובה עם עוד חברה על טרקטור. בתום המלחמה חזרה עיריית לצבא כקצינת גרעינים וחברה בנח"ל. בתוקף תפקידה זה היה עליה לערוך ביקורים אצל חיילי הנח"ל המוצבים בכל קצות הארץ. בעת סיור שערכה בתעלה, עלה ריכבה על מוקש. עיריית נפצעה קשה. היה צורך לקטוע את רגלה. הרופאים חששו לחייה. אולם סרן עיריית הוכיחה כוח רצון בלתי-ירגיל. לכוה זה מיחמים הרופאים את התאוששותה המופלאה שהפכה לשם-דבר בקרב נכי צה"ל.

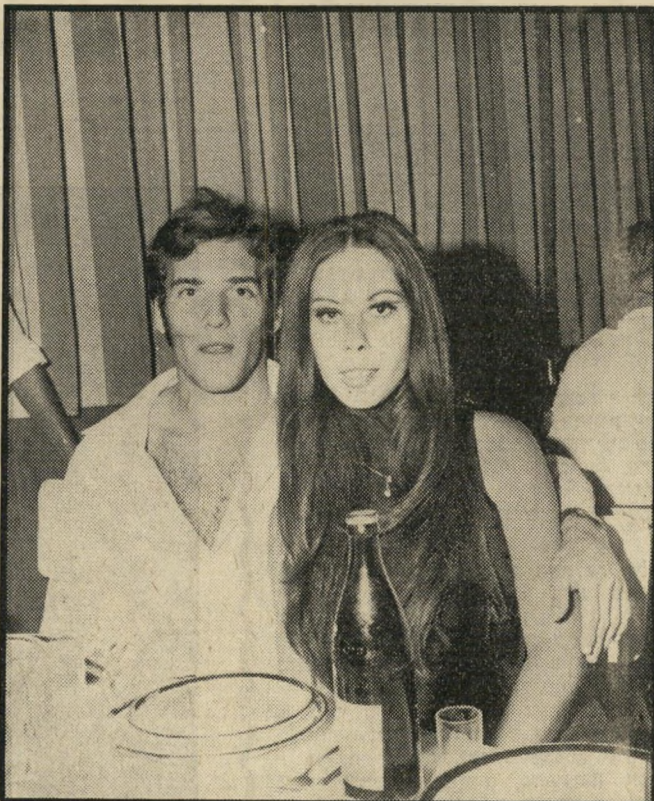
„עיריית היא פירמה“, הם אומרים בגאחה. רצון החיים שלה הפך להם לסמל ורוגמה. „עוף מבושל! עוף מבושל!“ צעקו הנכים לעבר המלצר שעמד להגיש לעיריית את ארוחתה במסיבה שנערכה השבוע בפתח תקוה. המלצר לא הבין מה רוצים ממנו. חברה של עיריית פרצו בצחוק. עיריית ידע עה כטיבעונית. „אין לנו זכות לאכול בע"ל-יחיים“, היא אומרת, „התבונה מחייבת את האדם לאיזה עידון של רגשות.“

כיום מכינה עיריית את עצמה ללימודי הביואולוגיה באוניברסיטת תל-אביב. היא כבר מסוגלת לצעוד בעזרת קביים. משרד הביטחון עומד לספק לה מכונית. סודרה לה דירה בקירוב האוניברסיטה.

„יופי ליו“, אומרת עיריית, „אני כבר יכולה ללכת. עוד מעט אצא מאיף השי-קום!“

פרומטקציה לאירוח פצועים

שם אחד שנישא בפי הנכים בי אותה הערצה כמו שמה של עיריית, היה השם „שמחה“. הפעם לא היתה הכוונה לצעירה חנינית, אלא לגבר בגיל העמידה, שכשם שיש לו חלק בתהליך מקימה הנפשי של סרן עיריית, כך יש לו חלק נכבד בשיקום של שאר נכי צה"ל. זהו

חיבוק החברה

ליד שולחנות עמוסי כל-טוב, הסבו פצועי צה"ל במסיבה העליזה. בתמונה חברתו של פצוע מחבקת אותו. חלק מהפצועים עומד להתחתן.

הוא יצחק בן-יצחק מתל-אביב, שבא למסיבה בחברת חברתו ספי. יצחק נפצע ברמת-הגולן לפני שנה וחצי, מתכוון כיום לבחינות בטכניון.